

Γκαίτε [Johann Wolfgang von Goethe]
Φάουστ (Faust) [απόσπασμα: Μέρος Α']
Μετάφραση: Αριστομένης Προβελέγγιος

Μη χάνεσαι, Αθήνα
τμ. 3, τχ. 446, (27 Μαρτίου 1883), σ. 4-8

καὶ σχεδὸν γερμανικὸν τῆς ψυχῆς του, τὸ ὄντως ποιητικὸν τοῦ χαρακτῆρός του καὶ ἡ σθεναρὰ του βούλησις ὅπως παραγάγῃ ἔργα τέλεια ἐγγυῶνται περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Εὐτυχῶς καὶ τὰ ἀναγνωσθέντα ἐν τῇ *Παρθενῶ* ἀποσπάσματα τοιαύτην ἐντύπωσιν ἀφῆκαν. Καὶ τὰ ἀποσπάσματα, ἀπερζητήσαντες δημοσιεύομεν, τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν θέλουν ἐμπνεύσει, ὅτι εἰς τὰς δεξιωτέρας εὐτυχῶς χεῖρας περιῆλθεν ἡ ἐξελλήνισις τοῦ κολοσσαίου ἔργου τοῦ γερμανοῦ ποιητοῦ.

Δημοσιεύοντες ἐν τῇ σημερινῇ φύλλῳ τὸν φιλοσοφικὸν μονόλογον τοῦ Φάουστ, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν ἄλλῳ νὰ φιλοξενήσωμεν ἄλλα δραματικώτερα τεμάχια, κρίνομεν καλὸν νὰ τὸν συνοδεύσωμεν καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἣν ὁ ποιητὴς ἀπνύθουνεν πρὸς ἡμᾶς.

Ἀγαπητέ μοι Βλάσι,

Ἰδοὺ ἐνδίδω εἰς τὴν εὐχὴν, ἣν ἐξέφρασες τοῦ νὰ δημοσιεύσῃς διὰ τῆς ἐφημερίδος σου μέρος τι τῆς μεταφράσεως τοῦ *Φάουστ*, ἂν καὶ τινα μέρη δέονται εἰσέτι ἐπεξεργασίας. Συγκατανεύω ὅμως εἰς τοῦτο, διότι εἶμαι ὀφειλέτης σου γράφοντα τὸν *Θησέα* μετ' ἐχαιρέτισες μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ὅταν πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν κητῆλθον ἐκ Γερμανίας, σὺ πάλιν ἡσπάσθης μετὰ φιλικῆς διαχύσεως τὸν νεοελθόντα, ἂν καὶ εἶχες λόγους δυσαρσκειάς ἐναντίον μου.

Δέξαι λοιπὸν τὴν μικρὰν ταύτην μερίδα τῆς τελευταίας μου ἐργασίας ὡς τεκμήριον ὅτι δὲν λησμονῶ.

Ὅρθως δὲ φρονεῖς ὅτι εἶνε ἀρμόδιον πρὸς τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ θέλει ἀντηγήσει εἰς πολλὰς καρδίας τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μονολόγου, καθ' ὃ ὁ *Φάουστ*, ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνῃ, ἀκούει αἴφνης ἀδόμενον τὸ «Χριστὸς ἀνέστη!», κυριεύεται ὑπὸ παιδικῶν ἀναμνήσεων, συγκινεῖται βαθῶς καὶ μένει εἰς τὴν ζώην. Ὑπάρχουσι πάντοτε καρδίαι, καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον κακοζήλους καὶ διεφθαρμένας ἐποχάς, καρδίαι εὐαίσθητοι πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ ὠραῖον, πρὸς τὰς ὁποίας ὁ γράφων ἀποβλέπει.

Καὶ ὁ χαράσων τὰς γραμμὰς ταύτας, παιδίον ἔτι πενταετὲς ὦν, ἐώρταζε τὸ ἅγιον Πάσχα εἰς τὴν γεννέτειραν νῆσον, καὶ ἦτο μέλος τοῦ τρυφεροῦ χοροῦ, ὅστις ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς θεοσεβοῦς διδασκαλίσσης ἐμελλε νὰ ψάλλῃ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη!» περιερχόμενος τὸ τερπνὸν χωρίον. Ἡ ἐπίσημος καὶ ὑψηλὴ στιγμή τῆς Ἀναστάσεως φθάνει, πρὸς ἀνατολὰς τελεῖται μαγικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας, ἡ ἐαρινὴ φύσις ἀφυπνίζεται σμαραγδίνη εἰς τὸ πρῶτον φίλημα τοῦ λυκαυγοῦς, τὰ μυροβόλα ὄρη ἀντιλαλοῦν τὸν παιδρὸν ἦχον τῶν κωδῶνων, ὁ μικρὸς χορὸς ψάλλει, ἀλλὰ μᾶτην τὸ πενταετὲς παιδίον προσπαθεῖ νὰ ἐκβόλῃ φωνήν· ἄγνωστος συγκίνησις πνίγει πάντα φθόγγον καὶ πληροῦνται δακρύων οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Πόσοι δὲν ἠσθάνθησαν, πόσοι δὲν αἰσθάνονται ἀκόμη τοῦτο; πόσους δὲν θέλει συγκινήσει, πόσοι δὲν θέλουσιν ἐννοήσῃ τὸ τόσον ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν αἶσθημα τοῦ *Φάουστ* κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην;

Ἐλπίζω ὅτι πολλοὶ τοιοῦτοι ὑπάρχουσι, καὶ εὐτυχίῳ αὐτοῦς.

Ἐρρωσο.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Μαρτίου 1883

Ἀριστομένης Προδελέγιος

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΦΑΟΥΣΤ

Μέγα ἐπιχείρημα ἀνέλαβε νὰ διεξαγάγῃ ὁ φίλος ποιητῆς Ἀριστομένης Προδελέγιος—νὰ μεταφράσῃ τὸν *Φάουστ* τοῦ Γκαίτε, τὸ βαθυνούστερον ἔργον τοῦ αἰῶνος—ἀλλὰ τὸ ἀνέλαθεν ἐν πλήρει πεποιοῦσιν καὶ τῆς ρώμης τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν δυνάμεων τῶν ἰδικῶν του. Δὲν γνωρίζομεν, ἀλλ' ἐκ τῶν εἰδῶτων τὴν γερμανικὴν οὐδένα ἄλλον πλὴν τοῦ κ. Προδελέγγιου βλέπομεν δυνάμενον νὰ ἀναλάβῃ μετ' ἐλπίδων ἐπιτυχίας τοιοῦτον ἀγῶνα. Ὁ ποιητὴς τοῦ *Θησέως* καὶ τοῦ *Ἀδάμ* καὶ τῆς *Εὐας* εἶναι ὁ ἀνεγνωρισμένος ὑπὸ τῆς συγχρόνου κριτικῆς καλλιτέχνης ἢ μᾶλλον γλύπτης τοῦ στίχου.

Αἱ δὲ καλλαισθητικαὶ ἐν Γερμανίᾳ σπουδαί, τὸ ρεμβὸν

ΦΑΟΥΣΤ

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΝΥΞ

(Έρεδς ὑψιθόλου, στενοῦ, γοτθικοῦ δωματίου, ἀνήσυχος ὁ
Φάουστ κάθηται πρὸ τοῦ γραφείου του)

Φάουστ.

Ἐσπούδας' ἄχ ! φιλοσοφίαν,
ἱατρικὴν καὶ νομικὴν,
καὶ, οἴμοι ! καὶ θεολογίαν
μὲ ἔφεσιν καρτερικὴν !
Κι' ἰδοὺ ἐγὼ, πτωχὸς μωρὸς,
ὅσον καὶ πρότερον σοφός.
Ὡς δόκτορα, μαγίστρον μὲ τιμῶσι,
καὶ δέκα τώρα ἔτη τελευτῶσι,
ἀφ' οὗ πολυτρόπως φενακίζω
τοὺς μαθητάς μου, καὶ αὐτὸ γνωρίζω,
ὅτι οὐδὲν εἰς τὸν θνητὸν
νὰ μάθῃ εἶναι δυνατόν !
Τοῦτο μοῦ καίει τὴν καρδίαν !
Εἶν' ἀληθές, ὅτι γνωρίζω πλέον
ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀγυρτῶν, γραφέων,
μαγίστρων καὶ δοκτόρων κι' ἱερέων.

Δισταγμοὶ γελοῖοι δὲν μὲ ἀνιοῦν,
δαίμονες, κολάσεις δὲν μὲ ἐκπτοοῦν.
Ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν ἀπεστερήθην
πάσας τῆς γῆς τὰς ἡδονάς.
Μὲ στόμφον δὲ διενεκήθην,
πῶς ἔχω γνώσεις ἱκανάς
δι' ὧν τοὺς ἄλλους νὰ φωτίσω,
κι' εἰς ἀρετὴν νὰ κατηχήσω.
Δὲν ἔχω ἀγαθὰ καὶ πλούτον,
οὐδὲ τιμὰς καὶ μεγαλεῖον·
οὔτε κἂν σκύλος τὸν τοιοῦτον
θὰ ἤθελε νὰ ζήσῃ βίον ! —
Διὸ κι' ἐγὼ εἰς τὴν μαγείαν
ἐδόθην μὲ τὴν προσδοκίαν,
ὅτι τοῦ πνεύματος τὰ χεῖλη
κι' ἡ δύναμις θὰ μοὶ ἀγγεῖλῃ
νόμον τῆς γῆς τινα κρυπτόν,
ὥστε νὰ παύσω ἐν ἰδρώτι
καὶ μόχθῳ νὰ διδάσκω ὅ,τι
οὐδ' εἰς ἐμὲ εἶναι γνωστόν.
Ὡστε ἡ γῆ νὰ μάθῃ τί
ἐν τοῖς ἐγκάτοις συγκρατεῖ.
Ὡστε ἀρχέγονα στοιχεῖα,
δυνάμεις γονιμοποιοὶ
ἐμπρὸς μου λάμπουν κ' ἔσασι
τῶν λόγων παύς' ἡ καπηλεία.
Ὡ, νὰ ἐφώτιζες, σελήνη,
τοὺς πόνους μου φορὰν ὑστάτην,
σὺ, ἣν τοσαύτας μέσας νύκτας
ἐδῶ ἀνέμεν' ἀγρυπνῶν.
Τότε, ὦ φίλη τεθλιμμένη,
τὸ φῶς του πρὸς με ἐμειδίᾳ,
πλανώμενον εἰς τὰ βιβλία

καὶ εἰς σωροὺς πυργαμνῶν.
 Ἄχ! ἐὰν τώρα ἡδυνάμην
 ἀνὰ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων
 εἰς τὸ γλυκύ σου φῶς νὰ βαίνω,
 νὰ ἵπταμαι μετὰ πνευμάτων
 εἰς σπήλαια καὶ εἰς λειμῶνας,
 εἰς τὸ σκίῳφω νὰ πλανῶμαι,
 καὶ τῶν καπνῶν τῆς ἐπιστήμης
 ἐλεύθερος, εἰς τὴν σὴν δρόσον
 λουόμενος ν' ἀναγεννώμαι!
 Οἶμοι! μὲ περιβάλλει ἐτι ἡ εἰρκτή;
 Ἔρρε, κατηραμένη τρώγλη, πνιγνῆρ,
 ὅπου κι' ἡ ἐρασμία τοῦρανοῦ ἀκτίς
 διὰ γραπτῶν ὕλων λάμπει ἀμαυρά.
 Ὁ χώρος οὗτος ἐστὶ συστενόμενος
 ἀπὸ σωρῶν βιβλίων κινισσκεπῶν
 καὶ καταφαγωμένων ἀπὸ σκώληκας,
 ὅπου προσκολλημένα μέχρις ὀροφῆς
 περικεῖνται χαρτία κιτρινόχροα 1)
 Ὁ χώρος οὗτος, ὃν πυκνὰ κατέχουσι
 πυξίδες, ἐργαλεῖα, φιαλίδια
 καὶ σκεύη τῆς οἰκίας πρᾶπατορικᾶ,—
 Σοῦ κόσμος τοῦτο! τοῦτο κόσμος λέγεται!
 Καὶ ἐρωτᾷς ἀκόμη διατί δειλὴ
 συσφίγγετ' ἡ καρδιά εἰς τὸ στῆθός σου;
 καὶ διατί ὀδύνη ἀνεξήγητος
 ἐν σοὶ συνέχει πάντα ζωτικὸν παλμόν;
 φεῦ! δὲν σὲ περιβάλλει φύσις ζωντανή,
 ἐν ἧ δημιουργήσας σ' ἔρριψ' ὁ θεός,

πλὴν σκελετοὶ θηρίων καὶ νεκρῶν ὄσῃ,
 ἐντὸς καπνοῦ κ' εὐρώτος σὲ περικυκλοῦν!
 Ἐγείρου! ἔξω, ἔξω εἰς τὸ ὑπαίθρου!
 Μήπως ἡ βίβλος αὕτη ἡ ἀπόρρητος,
 γραφὴ τοῦ Νοστραδάμου (ιδιόχειρος 2)
 δὲν θὰ σοῦ εἴνε ἄρα ὁδηγὸς ἀρκῶν;
 Τῶν ἄστρον θὰ γνωρίσῃς τότε τὴν φορὰν,
 καὶ ἂν τὴν φύσιν λάβῃς ὡς διδύσκαλον,
 τὸ τῆς ψυχῆς σου ὄμμα θέλει ἀνοιχθῇ,
 τὴν γλῶσσαν τῶν πνευμάτων θέλεις διδᾶσθαι!
 Διότι ὁδὸς εἰς μάτην σκέψις ἄγονος
 τὰ ἅγια σημεῖα ἐρμηνεύει σοι:
 Ὡ πνεύματα, ἐγγύς μου περιίπτασθε!
 τῶρ' ἀποκριθῆτέ μοι, ἂν μ' ἀκούετε!

(*Ἀνοίγει τὴν βίβλον καὶ παρατηρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ
 Μακροκόσμου 3).*

Ἄ! εἰς τὴν θεὰν ταύτην ποῖα ἡδονὴ
 ἐξαίφνης διατρέχει τὰς αἰσθήσεις μου;
 Ἀκμαῖα καὶ ἅγια τέρψις τῆς ζωῆς

2) Νοστραδάμος, ἀστρολόγος καὶ ἱατρὸς σύγχρονος τοῦ Φάουστ
 (1503—1566).

3) Κατὰ τὴν μυστικὴν καθβαλιστικὴν θεωρίαν ὑπάρχουσι τρεῖς
 κόσμοι, ὁ στοιχειώδης, ὁ οὐράνιος καὶ ὁ ἐπουράνιος, ἥτοι ψυχικός,
 οἷτινες ἐμὸ ἀποτελοῦσι τὸν Μακρόκοσμον. Πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν
 ἓνα κόσμον, ἔχει τι παρόμοιον ἐν τοῖς λοιποῖς, καὶ οἱ τρεῖς εὐρίσκον-
 ται εἰς διαρκὴ ἀλληλεπίδρασιν. Ἡ ἐν τῷ ψυχικῷ κόσμῳ θεῖα δύναμις
 κατέρχεται διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς ἐκπεπομένων νοητῶν ὄντων εἰς τὸν
 οὐράνιον κόσμον, καὶ ἐκ τούτου εἰς τὸν στριχειώδη. Οἱ δύο τελευταῖοι
 κόσμοι τείνουσι διὰ τῆς ἐν αὐτοῖς κειμένης ὁρμῆς πρὸς τὰ ἄνω, καὶ
 οὕτω λαμβάνει χώραν ἀτελεύτητος ἀνάβασις καὶ κατάβασις, ὅπερ ση-
 μαίνει ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ὁραίας εἰκόνας τῶν σιέλων, ὅταν ἐπισκοπῇ
 τὸ σημεῖον τοῦ γήινου πνεύματος, τοῦ πνεύματος τοῦ στοιχειώδους, τοῦ
 φυσικοῦ κόσμου πρὸς τὸ ὅποσον αἰσθάνετ' ἐαυτὸν ἐγγύτερον.

1) Ἐν τούτῳ ἐννοοῦνται αἱ χάρτινες λωρίδες, αἷτινες, προσηλωμέ-
 νες ἐπερὰν ἐκάστης θήκης, καὶ φέρουσαι ὑπογραφὰς ἐρυθροῖς γραμ-
 μασι, διήρουν τὰ βιβλία εἰς τάξεις.

καὶ με μυστηριώδη γύρω μου ὁρμὴν
 τὰς φυσικὰς δυνάμεις ἐκκαλύπτοντα ;
 Εἶμαι θεός ; φῶς τόσον καταλαμβάνει με !
 τὴν θύελλαν τοῦ στήθους κατευνάζοντα,
 τὴν τάλαιναν καρδίαν ἱλαρύνοντα,
 Θεός ἦτον ὁ γράψας τὰ σημεῖ' αὐτά,
 ῥέει διὰ τῶν νεύρων, διὰ τῶν φλεβῶν !
 βλέπων τοὺς χαρκτικῆς τούτους τοὺς σαρφεῖς,
 τὴν φύσιν διακρίνω δρῶσαν πρὸ ἐμοῦ.
 Νῦν πρῶτον ἐννοῶ τὰ σοφὰ ρήματα :
 « Ἡ τῶν πνευμάτων γῆ κλειστὴ δὲν εἶναι παντελῶς »
 ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴ νεκρά, ποῦ εἶν' ὁ νοῦς τυφλός !
 « Ἐλα ἐγείρου, μαθητὰ, μετὰ παιδρᾶς καρδίας,
 καὶ λούσε στήθος γῆινον στὰ ρόδα τῆς πρωίας ! »

(Ἐπισκοπεῖ τὸ σημεῖον)

Πῶς πάντα πρὸς τὸ ὅλον συνυφαίνονται !
 τὸ ἐν ἐν τῷ ἐτέρῳ ἐνεργεῖ καὶ ζῇ !
 Οὐράνιαι δυνάμεις ἄοικοι πετοῦν,
 καὶ σίκλους πρὸς ἀλλήλους τείνουσι χρυσοῦς !
 Μετὰ πτερύγων εὐλογίαν πνευστῶν
 ἐξ οὐρανοῦ στὰ σπλάγχχνα εἰσχωροῦν τῆς γῆς,
 ἁρμονικῶς ἤχουν διὰ τοῦ σύμπαντος !
 Θεάμα ποῖον ! ἄχ, πλὴν μόνον θέαμα !
 Ποῦ, ποῦ νὰ σὲ συλλαβῶ φύσις ἄπειρος ;
 Ποῦ τοὺς μαπτούς σου ; σεῖς πάσης ζωῆς πηγὴ,
 παρ' ὧν θηλάζει ἅμα οὐρανὸς καὶ γῆ,
 καὶ ἦν τὸ μαρμαμένον στήθος μου διψῇ ;—
 Σεῖς ῥέετε ἀφθόνως καὶ ποτίζετε,
 κ' ἐγὼ τοῦ γάλακτός σας βάττην γλίχομαι ;
 (Δυσανασχετῶν ἀνελλοσεῖ τὴν βίβλον καὶ παρατη-
 ρεῖ τὸ σημεῖον τοῦ γήτρου πνεύματος).
 Πῶς τοῦ σημείου τούτου ἡ κατόπτεισις

ἀλλέως ἐπιδρᾷ εἰς τὰς αἰσθήσεις μου !
 Ἐγγύτερόν μοι εἶσαι, πνεῦμα γῆινον·
 ἄκμαιοτέρην τὴν ἰσχύν μ' αἰσθάνομαι,
 ὡς ὑπὸ νέου οἴνου ἀναφλέγομαι,
 τὸ θάρρος ἔχω εἰς τὸν κόσμον νὰ ριφθῶ,
 νὰ ὑποστῶ τοὺς πόνους, τ' ἀγαθὰ τῆς γῆς,
 καὶ νὰ παλαίσω πρὸς τὰς τρικυμίας τῆς,
 πρὸς τὸν τριγμὸν τοῦ ναυαγίου ἄτρομος !
 Νεφέλη με περικαλύπτει—
 τὸ φῶς τῆς ἡ σελήνης κρύπτει—
 Τὸ φῶς τοῦ λύχνου μου θολοῦται !
 καπνὸς ἀπὸ τῆς γῆς ὑψοῦται !—
 φλόξ ἐρυθρὰ ἐκρηγνυμένη
 σκιρτᾷ περὶ τὴν κεφαλὴν μου !—
 Φρικίαις καθιπταμένη
 ἀπὸ τοῦ θόλου με ἀρπάζει !
 Πνεῦμα παράκλητον ! ἐγγύς μου
 σ' αἰσθάνομαι ! ἀποκαλύψου !
 Ἄ ! τί μοι σχίζει τὴν καρδίαν !
 Πνοὴ ἀγνώστων αἰσθημάτων
 μοῦ ἐκθακχεύει τὰς αἰσθήσεις !
 Πρὸς σέ, πρὸς σέ ἀφοσιοῦται
 ὁλόκληρός μου ἡ καρδιά !
 ὀφείλεις νὰ φανῇς ; ὀφείλεις !
 καὶ ἄς στοιχίσῃ τὴν ζωὴν μου !

Ἔπεται ὁ μεταξὺ Φάουστ καὶ Πνεύματος διάλογος, καὶ εἶτα ὁ
 μεταξὺ ἐκείνου καὶ τοῦ Βάγνερ, τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ. Τὸ Πνεῦμα κε-
 ραυνοβολεῖ αὐτὸν διὰ τῶν λέξεων, ὅτι δὲν ἐννοεῖ τὰ πνεύματα, ὅτι
 δὲν εἶνα· συγκεχωρημένον εἰς τὸν θνητὸν νὰ ἐμβλέψῃ εἰς τὰ ἀπόρητα
 τῆς φύσεως. Οὕτω λοιπὸν ὁ Φάουστ, ἀπελπισθεὶς τοῦ ὅτι δύναται νὰ
 κατρωθῇ τι μέγα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀπὸ τῆς μαγείας, τῆς τελευταίας

αὐτοῦ ἐλπίδος, ἀπωσθεῖς, καταντᾷ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς αὐτοχειρίας. Τὸ ἀπειγνῶκός του βλέμμα, τὸ ὅποιον περιφέρει εἰς τὸ ὁωμάτιον, προση-
λοῦται εἰς τὴν φιάλην, ἥτις ἐμπεριέχει δηλητήριον.

Σὲ χαιρετῶ, φιάλη μου πολύτιμος
πρὸς ἣν τὴν χεῖρα τείνω τώρα εὐλαβῶς !
ἐν σοὶ θαυμάζω τέχνην, πνεῦμ' ἀνθρώπινον.
ὦ σὺ, χυμῶν παντοίων τὸ κεφάλαιον,
ἡδέως κοιμίζοντων ! ὦ ἀπᾶνθισμα
τῶν θανασίμως δραστηκῶν δυνάμεων,
τὴν εὐνοϊάν σου δεῖξ' εἰς τὸν τεχνίτην σου !
Σὲ βλέπω, ἡ ὁδὸν μουπραύνεται,
σὲ ψάύω, καὶ ὁ πόθος κατευνάζεται,
καὶ καταπίπτ' ἡ πλήμμυρα τοῦ πνεύματος.
'Ἀνοίγετ' ἐμπροσθέν μου θάλασσαν ἄπειρος,
στίλβει τὸ κάτοπτρόν της εἰς τοὺς πόδας μου,
εἰς νέας ὄχθας νέα με καλεῖ αὐγὴ.

Ἐπὶ πτερύγων κούφων ἄρμα φωτεινὸν
καθίπταται ! εἰς νέα βαίνω κέλευθα
νὰ σγίσω τὸν αἰθέρα εἶμαι ἕτοιμος,
εἰς σφαίρας ἐνεργείας καθαρᾶς πετῶν
ὁποῖον ὕψος βίου, ἡδονὴ θεῶν !
Σὺ, ἐτι σκώληξ, εἶσαι ἄξιος αὐτῆς ;
Ναί, ἂν τὰ νῶτα στρέψῃς με ἀπόσπαιν
πρὸς τὸν γλυκὺν τοῦ κόσμου τούτου ἥλιον !
Τὰς θύρας ν' ἀνασπάσῃς ἀποτόλμησον,
πρὸ τῶν ὁποίων τρέμει ἕκαστος θνητός !
'Ιδοὺ καιρὸς ἐμπράκτως ν' ἀποδείξῃς οὐ,
πῶς θάρρος ἀνδρικὸν εἶναι ἰσότησον.
Τὸν σκοτεινὸν κευθμῶνα λείνον μὴ φοβοῦ,

ὅπου ἡ φαντασία ἑαυτὴν δειλὴ
καταδικάζει πρὸς ἰδίαν θλίψιν της·
Πρὸς τὴν στενὴν ἐκείνην χώρει δίοδον,
ὅπου αἱ φλόγες καίουν τῆς κολάσεως·
φαιδρῶς τὸ βῆμα τοῦτο ἀποφάσισε,
καὶ με τὸν κίνδυνον νὰ ρεῦσῃς εἰς μηδέν !

(ἐξάγει τῆς θήκης κύπελλον κεκοσμημένον με γλυ-
φὰς ποικίλας).

Διαφανοὺς κρυστάλλου κύπελλον ἔλθέ !
τῆς παλαιᾶς σου θήκης τώρα ἐξελθε,
σὺ, ὅπερ τόσα ἔτη ἐλησμόνησα !
Εἰς ἑορτὰς προγόνων ἐλαμπες φαιδράς,
καὶ σοβαροὺς συμπότας σὺ ἐφαίδρυνες,
ὅταν ὁ εἰς τῷ ἄλλῳ σὲ προσέφερε·
ἡ τέχνη τῶν εἰκόνων ἡ πολυτελής,
τοῦ πότου τὸ καθήκον νὰ τὰς ἐξηγῇ
ὁμοιοκαταλήκτως, καὶ τὸ κοῖλόν σου
νὰ ἐκκενόνῃ πίνων ἀμυστι, πολλὰς
μοὶ ἐνθυμίζει νύκτας τῆς νεότητος.
Δὲν σὲ ὀρέγω τώρα εἰς τὸν γείτονα,
οὐδὲ θά δεῖξω πνεῦμα εἰς τὴν τέχνην σου.
'Ιδοὺ χυμὸς μεθύσκων ἐν μιᾷ στιγμῇ·
Μὲ κύμα μελανὸν πληροῖ τὸ κοῖλόν σου.
Προσφέρω τὴν ἐσχάτην πόσιν ἐκ ψυχῆς
εἰς τὴν αὐγὴν, ὡς χαῖρε ἑορτάσιμον.

(φέρει τὸ κύπελλον εἰς τὰ χεῖρά)

(Ἦχος κωδώνων καὶ ἄσματα χορῶν).

Φάουστ

Ὅποιος βαθὺς βόμβος, τόνος λιγυρός
τὴν κύλικ' ἀποσπᾷ ἐκ τῶν χειλέων μου ;
Ἀγγέλλετε, κωδώνων τόνος ἀμαυρός,
τὴν ὑψηλὴν στιγμὴν τῆς Ἀναστάσεως ;
Χορὲ τὸ ἄσμα ψάλλεις τὸ παρήγορον,
ὅπερ εἰς τὸ τοῦ τάφου σκότος ἄλλοτε
γλυκὺ ἀπὸ ἀγγέλων στόμα ἤχησε ;

Τί με ζητεῖτε, φθόγγοι ἐπουράνιοι,
εἰς τὸν κονιορτὸν σφοδροὶ καὶ ἥπιοι ;
Ἦχεῖτε εἰς τὰ ὦτα τῶν δειλῶν θνητῶν
τὸ ἄγγελμα ἀκούω, πίστις λείπει μοι·
τῆς πίστεως τὸ τέκνον τὸ παμφίλτατον
εἶναι τὸ θαῦμα ! ὅθεν δὲν ἀποτολμῶ

ἀνὰ τὰς σφαῖρας ταύτας νὰ ἀνυψωθῶ,
ὁπόθεν ἡ γλυκεῖα εἰδησις ἤχεῖ.
Πλὴν τᾶσμά τοῦτο, φίλον ἐκ νεότητος,
εἰς τὴν ζωὴν καὶ τώρα μὲ ἀνακαλεῖ.
Ἀγάπης οὐρανίας φίλημ' ἄλλοτε,
ἤσθάνθηκν εἰς τοῦ Πάσχα τὴν σεμνὴν σιγὴν.
Ἢ τῶν κωδώνων τότε ἄπλετος κλαγγὴ
ἐντός μου ἤχει πλήρης προαισθήσεως,
καὶ ἦν ἡ προσευχὴ θερμὴ ἀπόλαυσις.
Ἄρρητος τότε πόθος καὶ ἐρατεινός
μ' ἔσυρεν εἰς δάση καὶ λειβάδια
καὶ ἡσθάνομην, χύνων δάκρυα θερμά,
ἐντός μου κόσμον ὅλον ἀνατέλλοντα.
Τότε αὐτὸ τὸ ἄσμα μοι ἀνήγγελλε
τὰ τῆς νεότητος παιδρὰ παιγνίδια
καὶ τὰς ἀθώας τέρψεις τῆς ἀνοιξέως.
Ἀνάγνωσις γλυκεῖα κ' αἴσθημα παιδός,
ἀπὸ τὸν θάνατον ἀναχαιτίζει με.
Ὡ, ἀντηχεῖτε ὕμνοι οὐρανοῦ γλυκεῖς !
τὸ δάκρυ ρέει, μὲ ἐκέρδισεν ἡ γῆ !